

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 100/2023-12

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Ľuboša Szigetiho (sudca spravodajca) a sudcov Jany Laššákovej a Petra Molnára v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], proti uzneseniam Úradu Inšpekčnej služby, oddeleniu západ, Bratislava, č. k. UIS-428/OISZ-2021 z 28. júla 2022 a Krajskej prokuratúry v Nitre č. k. 4 Kn 94/21/4400-23 z 10. októbra 2022 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka sa ako advokátka ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 15. decembra 2022 domáha vyslovenia porušenia práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uzneseniami Úradu Inšpekčnej služby, oddelenia západ, Bratislava (ďalej aj „úrad inšpekčnej služby“) č. k. UIS-428/OISZ- 2021 z 28. júla 2022 a Krajskej prokuratúry v Nitre (ďalej len „krajská prokuratúra“) č. k. 4 Kn 94/21/4400-23 z 10. októbra 2022. Napadnuté uznesenia žiada zrušiť, vec vrátiť úradu inšpekčnej služby a krajskej prokuratúre na ďalšie konanie a požaduje priznať finančné zadosťučinenie 3 000 eur a náhradu trov konania.

2. Pred úradom inšpekčnej služby bolo vedené trestné konanie pre podozrenie zo spáchania trestného činu marenia spravodlivosti podľa § 344 ods. 1 písm. d) Trestného zákona a trestného činu krivej výpovede a krivej prisahy podľa § 346 ods. 2 Trestného zákona na základe trestného oznámenia sťažovateľky. Trestné činy mali spáchať príslušníci Policajného zboru npor. [REDAKOVANÉ] a kpt. [REDAKOVANÉ] (ďalej len „príslušníci PZ“), ktorí v priestoroch NAKA Nitra v trestnom konaní ČVS: PPZ-914/NKA-FP-ZA-2018 počas výsluchu [REDAKOVANÉ] 16. októbra 2018 mali neznámym spôsobom na neho vplývať a docieľiť, aby vypovedal v neprospech spoluobvineného [REDAKOVANÉ] (ďalej len „syn sťažovateľky“ alebo „klient sťažovateľky“), ktorý bol na základe takto ovplyvnenej výpovede údajne vzatý do väzby. Obdobne mali títo príslušníci vplývať a nútiť spoluobvineného [REDAKOVANÉ].

3. Na hlavnom pojednávaní na Okresnom súde Nitra v konaní sp. zn. 3 Tk 2/2019 vypovedali [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ], ktorí uviedli, že k svojim výpovediam proti klientovi sťažovateľky boli nútení uvedenými príslušníkmi PZ. Títo však v postavení svedkov popreli všetky tvrdenia o ovplyvňovaní trestného konania.

4. Vyšetrovateľ úradu inšpekčnej služby po prešetrení veci dospel k záveru, že podozriví príslušníci sa nedopustili pri účasti na vyšetrovacích úkonoch v trestnej veci žiadneho takého konania, ktoré by zakladalo ich trestnoprávnu zodpovednosť.

5. Proti uzneseniu vyšetrovateľa podala sťažovateľka sťažnosť, v ktorej žiadala, aby bolo napadnuté uznesenie zrušené a vrátené vyšetrovateľovi na nové konanie a rozhodnutie z dôvodu nezákonnosti a nepreskúmateľnosti. Argumentačne poukazovala na to, že nie je možné vychádzať iba z výpovedí hlavných aktérov – príslušníkov PZ, s ktorými výpoveďami bola ako oznamovateľka oboznámená. Nestotožnila sa s tým, že tvrdenia vypočutých policajtov sú rozhodujúce pre odmietnutie jedného zásadného podania vo veci. Tento jej poznatok vyplýva z jej zistenia, že si 16. októbra 2018 v budove NAKA v Nitre vypočula rozhovor medzi kolegami obhajcami, kde jeden z nich uviedol, že „všetko je namierené na [REDAKOVANÉ]“. Tvrdenie príslušníkov, že nijako nezasahovali a neovplyvňovali vedené výsluchy, sa dalo viac ako očakávať, rovnako ako aj tvrdenie ich kolegov policajtov „[REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ]“. Je naivné sa domnievať, že by tieto osoby povedali pravdu. Faktom je, že ide o operatívcoch, ktorí vedia použiť príslušné prostriedky na to, aby si podozrivú osobu spracovali tak, že bude vypovedať podľa ich predstáv. V prípravnom konaní bol hrubým spôsobom porušený zákon v mnohých smeroch, na čo poukázala aj v podaní z 26. júla 2021. Nie je možné prijať tvrdenia tak, ako to uvádza policajt [REDAKOVANÉ], že pri každom úkone boli prítomní advokáti a nič nenamietali. Naopak, všetci advokáti, ktorí boli prítomní pri prvotných výsluchoch, namietali spôsob vedenia výsluchov, o čom svedčí záznam, ktorý preskúmaval aj dozorujúci prokurátor, ktorý dal za pravdu advokátom do takej miery, že sa museli úkony opakovať. Navrhla vypočuť aj ďalšie osoby.

6. Sťažovateľka uvádza, že obhajca nemá oprávnenie legitimovať ktoréhokoľvek z prítomných, toto je povinnosťou toho, kto vyšetrovací úkon vykonáva. V danom prípade pripustila tieto osoby k vykonávaným úkonom policajta [REDAKOVANÉ]. Musela pritom vedieť, že vyšetrovacieho úkonu sa nemôžu zúčastniť policajti, ktorí na veci intenzívne pracujú, ktorí sú priamo zainteresovaní na procesných úkonoch, ktoré zabezpečujú a vykonávajú. Vyšetrovateľka nezabezpečila pre účely vykonávaného procesného úkonu v zmysle § 134 Trestného poriadku osoby, ktoré k danej veci nemajú absolútne žiadny vzťah, na veci nepracujú a nie sú vo veci nijakým spôsobom zainteresované. Teda pri výsluchoch, či už [REDAKOVANÉ] alebo [REDAKOVANÉ], neboli prítomné tzv. nezúčastnené osoby. K tejto otázke poukazuje na významné právne stanovisko prezentované v rozsudku najvyššieho súdu č. k. 2 TdoV 16/2014. Svedka [REDAKOVANÉ] z klamstva aj na súde usvedčujú asi 6 ľudí, ktorí boli prítomní v miestnosti v hoteli Comfort. Súčasne bol vyvíjaný nátlak na advokáta [REDAKOVANÉ], aby vypovedal proti jej klientovi.

7. Za zásadné pochybenie vyšetrovateľa úradu inšpekčnej služby považuje sťažovateľka to, že nebol vo veci vypočutý jej klient a spoluobvinený [REDAKOVANÉ], ktorý opakovane vyhlásil v trestných oznámeniach adresovaných na generálnu prokuratúru, ako aj do médií, že bol k tejto výpovedi vmanipulovaný a dotlačený výmenou za výhody, ktoré mali plynúť pre neho a jeho snúbenicu [REDAKOVANÉ].

8. O sťažnosti sťažovateľky v bode 5 rozhodol krajský prokurátor napadnutým uznesením tak, že ju podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku zamietol ako nedôvodnú, pretože uznesenie o odmietnutí veci považoval za vecne správne a opodstatnené. Krajský prokurátor bol toho názoru, že uznesenie vyšetrovateľa úradu inšpekčnej služby je zákonné a opodstatnené. Podľa jeho názoru príslušníci PZ sa zúčastňovali na objasňovaní okolností fiktívneho prevodu, vykonávali eskorty a zúčastňovali sa vyšetrovacích úkonov, ale nijakým spôsobom nevplývali na klienta sťažovateľky či iné osoby s cieľom ovplyvniť ich výpovede tak, aby ho označili za hlavu organizovanej skupiny, ani v tejto súvislosti nikomu nesľubovali žiadne výhody.

9. Krajský prokurátor poukázal na hmotnú stránku prešetrovaných trestných činov, ktoré aj citoval a podrobne rozobral s tým záverom, že nie je naplnená skutková podstata skúmaných činov a príslušníci PZ sa nedopustili žiadneho takého konania, ktoré by zakladalo ich trestnoprávnu zodpovednosť zo spáchania prečinu zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. a) Trestného zákona, trestného činu marenia spravodlivosti podľa § 344 ods. 1 písm. d) Trestného zákona a trestného činu krivej výpovede a krivej prisahy podľa § 346 ods. 2 Trestného zákona či iného trestného činu. Prokurátor uviedol, že pre účely ustálenia skutkového stavu vo veci vyšetrovateľ úradu inšpekčnej služby predovšetkým vypočul podľa § 196 ods. 2 Trestného poriadku príslušníkov PZ, zabezpečil písomné vyjadrenie [REDAKOVANÉ], písomné vyjadrenie [REDAKOVANÉ] a relevantnú časť súdneho spisu Okresného súdu Nitra sp. zn. 3Tk 2/2019 a po dôslednom oboznámení sa s dôkazmi zabezpečenými na vec sa vzťahujúceho vyšetrovacieho spisu sa stotožnil so skutkovými zisteniami vyšetrovateľa úradu inšpekčnej služby, že tieto osoby vykonávali svoju prácu nestranné a žiadna z nich nepoznala osoby, ktoré v predmetnej trestnej veci figurovali. Ich prítomnosť na niektorých vyšetrovacích úkonoch ako nezúčastnených osôb nebola v rozpore s relevantnými ustanoveniami Trestného poriadku a v konaní pred súdom vypovedali pravdivo a nemali osobný ani majetkový záujem na objasňovaní trestnej veci, pričom k žiadnej na vyšetrovaní zúčastnenej osobe nemali príbuzenský či jemu obdobný vzťah. Prokurátor uzavrel, že vykonaným dokazovaním sa nepreukázalo, že príslušníci PZ by pri objasňovaní fiktívneho prevodu nehnuteľností konali v úmysle privodiť sebe či inému neoprávnenú výhodu, prípadne niekomu uškodiť. Z uvedeného dôvodu preto nemohli svojou účasťou na vyšetrovaní inkriminovanej trestnej veci naplniť tak objektívnu a ani subjektívnu stránku trestného činu zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 Trestného zákona. Ďalej sa zistilo, že do priebehu vyšetrovacích úkonov nezasahovali, a to ani v prípade ich osobnej účasti na nich. Navyše sa preukázalo, že takýto úmysel ani nemali. Uvedené teda nasvedčuje záveru, že svojou prítomnosťou na výsluchu [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] či ďalších osôb nemohli naplniť objektívnu a ani subjektívnu stránku trestného činu marenia spravodlivosti podľa § 344 Trestného zákona. Preukázalo sa tiež, že príslušníci PZ na hlavnom pojednávaní vypovedali pravdivo bez úmyslu zavádzať strany trestného konania. Vychádzajúc z uvedeného, je potrebné konštatovať, že svojou výpoveďou na hlavnom pojednávaní nenaplnili objektívnu a ani subjektívnu stránku trestného činu krivej výpovede a krivej prisahy podľa § 346 ods. 2 Trestného zákona. Preto prokurátor považoval postup vyšetrovateľa úradu inšpekčnej služby v zmysle ustanovenia § 197 ods. 1 písm. d) Trestného poriadku za zákonný a opodstatnený. V súvislosti so sťažnostnými tvrdeniami uviedol, že tieto nepovažuje za relevantné.

10. Krajský prokurátor tiež uviedol, že sa nestotožňuje s názorom sťažovateľky, že vyšetrovateľ úradu inšpekčnej služby nevenoval veci náležitú pozornosť. Vychádzajúc z uvedených skutočností

zastáva názor, že skutkový stav veci bol náležite objasnený a následne správne právne posúdený. Navyše zastával názor, že veľa dôkazov predložila sama sťažovateľka ako prílohu k svojmu podaniu z 26. júla 2021. Pretože všetky zabezpečené dôkazy vzájomne korešpondujú a možno na ich podklade náležite ustáliť skutkový stav veci, dospel k záveru, že nie je potrebné vykonať ďalšie dokazovanie. Nemohol sa stotožniť so sťažnostným tvrdením, že písomné vyjadrenia [REDACTED] a [REDACTED] nemajú výpovednú hodnotu. Ostatné dôkazy (predložené tak sťažovateľkou, ako aj zabezpečené vyšetrovateľom úradu inšpekčnej služby) slúžia na verifikáciu tvrdení príslušníkov PZ, ktorí pracovali na objasnení fiktívneho prevodu nehnuteľností a následne vykonávali eskorty, avšak ku žiadnej zo zainteresovaných osôb nemali príbuzenský či obdobný pomer. Zastáva názor, že ich prítomnosťou na niektorých výsluchoch nemohol narušiť samotný priebeh vyšetrovacieho úkonu a ani skresliť ním zabezpečený dôkaz. Pripomenul, že predmetom tohto konania je preskúmanie konania príslušníkov PZ pri objasňovaní a vyšetrovaní trestnej veci evidovanej na NAKA, expozitúre Západ pod sp. zn. PPZ-914/NKA-FP-ZA-2018 z hľadiska ich trestnoprávnej zodpovednosti a nie je posúdenie zákonnosti dôkazov zabezpečených v prípravnom konaní v trestnej veci vedenej proti klientovi sťažovateľky a spol. pre pokračovací obzvlášť závažný zločin podvodu podľa § 221 ods. 1 a ods. 3 písm. c) a ods. 4 písm. a) Trestného zákona a iné, resp. ich vyhodnotenie z obsahovej stránky.

II.

Argumentácia sťažovateľky

11. Proti napadnutým uzneseniam podala sťažovateľka ústavnú sťažnosť, v ktorej argumentuje, že
- a) s uznesením vyšetrovateľa úradu inšpekčnej služby ani s uznesením krajskej prokuratúry nie je možné súhlasiť, pretože svoje závery fakticky postavili iba na výpovediach podozrivých príslušníkov PZ, ktorí popreli ovplyvňovanie iných osôb alebo že by im sľubovali nejaké výhody ako obvineným v inom trestnom konaní. Na jednej strane je tu teda tvrdenie spoluobvinených ([REDACTED] a [REDACTED]) o ich ovplyvňovaní a na strane druhej tvrdenie podozrivých príslušníkov, že k ničomu takému nedošlo. Iné dokazovanie vo veci vykonané prakticky nebolo. V rámci prípravného konania vyšetrovateľ nevypočul ani poškodené osoby [REDACTED] a syna sťažovateľky a tieto osoby sa nemohli vyjadriť k tvrdeniam podozrivých príslušníkov. Túto vadu nevypočutia zainteresovaných osôb a tiež jej sťažnosť ponechal bez povšimnutia aj dozorujúci prokurátor krajskej prokuratúry;
  - b) v posudzovanej trestnej veci sa v rámci prípravného konania vyšetrovateľ nedostatočne vysporiadal s tvrdeniami sťažovateľky a podozrivých. Výsluch osôb bolo možné vykonať bez zvýšených nákladov alebo náročného časového hľadiska. Nie je normálne, aby vyšetrovateľ úplne opomenul dopočúť a následne konfrontovať výpovede osôb zainteresovaných na skutku a až potom vo veci rozhodnúť;
  - c) z oboch rozhodnutí priam srší zaujatosť a arbitrárnosť orgánov činných v trestnom konaní, ktorí evidentne chránia svojich kolegov prítomných reálne pri výsluchoch, o čom svedčia aj ich podpisy na zápisniciach;
  - d) sťažovateľka v závere ústavnej sťažnosti citovaním práva zakotveného v čl. 6 ods. 1 dohovoru a čl. 46 ods. 1 ústavy zastáva názor, že uvedeným postupom bolo porušené jej právo na spravodlivé súdne konanie zo strany vyšetrovateľa a krajskej prokuratúry.

11.1. V súhrne tak možno identifikovať predmet konania pred ústavným súdom ako nesúhlas sťažovateľky s postupom orgánov činných v trestnom konaní pri vybavovaní ňou podaného trestného oznámenia o skutočnostiach nasvedčujúcich spáchaniu viacerých trestných činov príslušníkmi PZ, pričom sťažovateľka považuje rozhodnutie prokurátora v spojení s rozhodnutím vyšetrovateľa za nezákonné, nespravodlivé a účelové.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

12. Ústavnú sťažnosť sťažovateľky ústavný súd predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu ústavného súdu podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) a zisťoval, či ústavná sťažnosť obsahuje všeobecné náležitosti podania (§ 39 zákona o ústavnom súde), všeobecné náležitosti návrhu na začatie konania (§ 43 zákona o ústavnom súde), osobitné náležitosti ústavnej sťažnosti (§ 123, § 124 a § 132 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde) a či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

III.1. K namietanému porušeniu označených práv napadnutým uznesením úradu inšpekčnej služby:

13. Právomoc ústavného súdu rozhodovať o ústavných sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, je založená na princípe subsidiarity (čl. 127 ods. 1 ústavy). Zo subsidiarity právomoci ústavného súdu vyplýva, že ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti zistí, že sťažovateľ sa môže domôcť ochrany svojho základného práva alebo slobody využitím jemu dostupných a aj účinných právnych prostriedkov pred iným orgánom verejnej moci, odmietne ústavnú sťažnosť z dôvodu nedostatku svojej právomoci na jej prerokovanie. Z uvedeného vyplýva, že v konaní o ústavnej sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy prislúcha ústavnému súdu právomoc zaoberať sa namietaným porušením základného práva alebo slobody za predpokladu, že právna úprava takémuto právu neposkytuje účinnú ochranu. Podstatou účinnej ochrany základných práv a slobôd sťažovateľa je okrem iného aj opravný prostriedok, ktorý má fyzická osoba alebo právnická osoba k dispozícii vo vzťahu k základnému právu alebo slobode, porušenie ktorých sa namieta, a ktorý jej umožňuje odstrániť ten stav, v ktorom vidí porušenie svojho základného práva alebo slobody.

14. Z obsahu ústavnej sťažnosti vyplýva, že sťažovateľka v podanej ústavnej sťažnosti namieta aj uznesenie vyšetrovateľa úradu inšpekčnej služby, ktorý postupom podľa § 197 ods. 1 písm. d) Trestného poriadku odmietol ňou podané trestné oznámenie, ktoré napadla sťažnosťou podľa § 185 ods. 1 a nasl. Trestného poriadku. O sťažnosti sťažovateľky proti tomuto uzneseniu vyšetrovateľa rozhodol prokurátor krajskej prokuratúry napadnutým uznesením tak, že ju zamietol podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku ako nedôvodnú.

15. Z uvedeného vyplýva, že sťažovateľka mala k dispozícii právny prostriedok na ochranu svojich základných práv (ktorý aj využila), o ktorých krajská prokuratúra aj rozhodla, čo vylučuje právomoc ústavného súdu preskúmať napadnuté uznesenie úradu inšpekčnej služby. Ústavný súd preto pri predbežnom prerokovaní ústavnú sťažnosť sťažovateľky v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde z dôvodu nedostatku právomoci ústavného súdu na jej prerokovanie.

III.2. K namietanému porušeniu označených práv napadnutým uznesením prokurátora krajskej prokuratúry:

III.2.1. K námietke porušenia práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru:

16. Nevyhnutnou podmienkou aplikovateľnosti čl. 6 ods. 1 dohovoru na vec sťažovateľky je, aby bola právna vec v konaní, ktoré chronologicky predchádza konaniu o ústavnej sťažnosti podľa čl. 127 ústavy, prejednávaná v súlade s dikciou čl. 6 ods. 1 dohovoru pred orgánom, ktorý spĺňa atribúty nezávislosti (m. m. III. ÚS 680/2021).

17. Pojem „súd“ použitý v kontexte čl. 6 ods. 1 dohovoru je pojmom autonómnym, pretože Európsky súd pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) ho interpretuje podľa vlastných výkladových schém. Z judikatúry ESLP vyplýva, že pre účely čl. 6 dohovoru je možné v niektorých prípadoch považovať za súd aj orgán, ktorý nie je súdom podľa vnútroštátneho práva (KMEC, J. Komentár k čl. 6 dohovoru. In KMEC, K. – KOSAŘ, D. – KRATOCHVÍL, J. – BOBEK, M. Evropská úmluva o lidských právech. Komentář. 1. vydání. Praha : C. H. Beck, 2012, s. 622). ESLP teda neprihliada na označenie daného orgánu vo vnútroštátnom práve, ale skúma v prvom rade to, či taký orgán napĺňa atribút nezávislosti, ktorý explicitne vyplýva z čl. 6 ods. 1 dohovoru (m. m. III. ÚS 680/2021).

18. V nadväznosti na uvedené ústavný súd zastáva názor, že v sťažovateľkinej veci nie sú splnené podmienky pre aplikáciu čl. 6 ods. 1 dohovoru a vyslovenie práva na spravodlivé súdne konanie vo vzťahu k prokuratúre. Prokuratúra, ktorá napadnuté uznesenie vydala, nespĺňa v tuzemskom systéme trestného práva procesného atribúty nezávislého orgánu v zmysle uvedeného článku dohovoru (m. m. III. ÚS 680/2021).

19. V aktuálnej judikatúre ústavný súd zdôrazňuje relatívne samostatné postavenie prokuratúry v ústavnom systéme Slovenskej republiky, čo vylučuje možnosť charakterizovať ju ako orgán výkonnej moci, no dodáva, že prokuratúra jej zákonodarcom zverené kompetencie môže plniť bez toho, aby sa jej pridával prívlastok nezávislosti (PL. ÚS 25/2020). Zároveň v predošlej rozhodovacej praxi (PL. ÚS 17/96) ústavný súd autenticky, sledujúc ústavnú rovinu, konštatuje, že ústavodarca prisúdil nezávislosť len určitým orgánom, čo výslovne ustanovil v ústave. Orgánom, ktorým ústavodarca nezávislosť priznať nechce, ju v ústave nepriznáva. Podľa názoru ústavného súdu je teda zrejmé, že ústavnému poriadku by odporovalo priznať prokuratúre atribút nezávislosti (m. m. III. ÚS 680/2021, III. ÚS 652/2022).

20. Ústavný súd preto nemohol priznať procesný úspech ústavnej sťažnosti sťažovateľky v časti namietajúcej porušenie práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, pretože napadnuté uznesenie generované prokuratúrou do aplikačného rozsahu predmetného článku dohovoru nespadá, preto v tejto časti odmietol jej ústavnú sťažnosť ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

III.2.2. K námietke porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy:

21. Namietané porušenie práv podľa čl. 46 ods. 1 ústavy sťažovateľka vzhládla v arbitrárnosti a nedostatku dôvodov napadnutého uznesenia prokurátora krajskej prokuratúry. Súčasťou základného práva na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je aj právo dotknutej osoby požiadať o ochranu svojich práv príslušné orgány prokuratúry a tomuto právu zodpovedá povinnosť príslušných orgánov prokuratúry zákonom ustanoveným postupom sa opravným prostriedkom

(sťažnosťou, ale aj žiadosťou podľa príkazu generálneho prokurátora č. 11/2019) zaoberať a o jeho vybavení dotknutú osobu vyrozumieť. Súčasťou tohto práva dotknutej osoby nie je ale právo, aby príslušné orgány prokuratúry jej oprávnenému prostriedku (sťažnosti, podnetu – žiadosti) vyhověli (I. ÚS 100/2022).

22. Z obsahu napadnutého uznesenia krajskej prokuratúry vyplýva, že prokurátor považuje postup vyšetrovateľa úradu inšpekčnej služby za zákonný a opodstatnený a v plnej miere sa stotožňuje s odôvodnením napadnutého uznesenia, na ktorý v celom rozsahu poukazuje (bližšie dôvody sú rozvedené v bodoch 9 a 10).

23. Za zjavne neopodstatnenú ústavnú sťažnosť možno považovať takú, pri ktorej predbežnom prerokovaní ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (m. m. napr. I. ÚS 66/98, I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, II. ÚS 98/06, III. ÚS 263/03, III. ÚS 300/06, III. ÚS 198/07, III. ÚS 79/2012, III. ÚS 292/2020, III. ÚS 45/2021, III. ÚS 122/2021, III. ÚS 537/2022, IV. ÚS 136/05, IV. ÚS 296/2022).

21. Ústavný súd nie je podľa konštantnej judikatúry súčasťou systému orgánov činných v trestnom konaní, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Cieľom uplatňovania právomoci ústavného súdu nie je primárne preskúmavanie a posudzovanie právnych názorov orgánov verejnej moci a ani preskúmavanie, či v konaní pred týmito orgánmi bol náležité zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu tieto orgány vyvodili. Úloha ústavného súdu sa sústreďuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne s medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Skutkové a právne závery orgánov verejnej moci teda môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné, neudržateľné a zároveň ak by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody zaručeného v ústave alebo práva garantovaného v medzinárodných zmluvách o ľudských právach a základných slobodách (m. m. napr. III. ÚS 38/05, III. ÚS 668/2021). Ústavnému súdu po preskúmaní veci však neostalo nič iné, len konštatovať, že v prípade sťažovateľky nejde o tento prípad.

22. Pokiaľ ide o sťažovateľkin názor o nedostatočnom zistení skutkového stavu veci na základe ňou podaného trestného oznámenia, ústavný súd najprv pripomína, že právo na začatie alebo vedenie trestného konania voči označeným osobám, napríklad na základe podaného trestného oznámenia, nepatrí medzi základné práva a slobody podľa druhej hlavy ústavy a ani ho nemožno odvodiť z niektorého zo základných práv alebo slobôd (m. m. napr. II. ÚS 340/2014, II. ÚS 620/2016, III. ÚS 668/2021). Rovnako súčasťou tohto práva nie je ani povinnosť orgánu štátu kvalifikovať konanie, v ktorom sťažovateľka vidí porušenie svojich práv, ako trestný čin. Sťažovateľka ako oznamovateľka trestného činu mala zákonné právo domáhať sa len toho, aby sa jej trestným oznámením či sťažnosťou kompetentný orgán zaoberal. Nemá však nárok na to, aby výsledok konania zodpovedal jej predstave. Oznamovateľka má právo byť oboznámená s opatreniami prijatými na základe jej trestného oznámenia a má tiež právo žiadať prokurátora o preskúmanie postupu vyšetrovateľa po podaní trestného oznámenia. Procesným oprávneniam oznamovateľky však nezodpovedá povinnosť orgánov činných v trestnom konaní začať trestné konanie na základe trestného oznámenia. Inak povedané, právo na súdnu ochranu nie je možné vykladať tak, že by

garantovalo úspech v trestnom konaní či zaručovalo právo na rozhodnutie, ktoré zodpovedá predstavám sťažovateľky (m. m. napr. III. ÚS 372/2017, III. ÚS 237/2021, III. ÚS 668/2021).

23. Ústavný súd konštatuje, že prokuratúra trestné oznámenie sťažovateľky preverila, teda preskúmala prípadnú trestnú zodpovednosť podozrivých osôb a na základe vykonaného dokazovania dospela k záveru, že v uvedenom prípade nedošlo k naplneniu materiálnych a formálnych znakov niektorej zo skutkových podstát trestného činu konkrétnou osobou.

24. Ústavný súd so zreteľom na uvedené pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti dospel k zisteniu, že napadnuté uznesenie (na 9 stranách) nesignalizuje možnosť porušenia základného práva sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 ústavy. Podanú ústavnú sťažnosť preto ústavný súd odmietol i v tejto časti podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

25. Keďže ústavný súd ústavnú sťažnosť ako celok odmietol, bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľky uplatnenými v tejto ústavnej sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 16. februára 2023

Luboš Szigeti
predseda senátu